

23 en 24 mei: Remco: Nog een paar dagen en zijn weer thuis. Wat hadden wij ons verheugd op onze laatste dagen op Tulum in Mexico. Nu zitten we in Copan en moeten 3 dagen reizen om in Mexico city te komen. Na al onze frustraties van gisteren zijn we weer bekoeld, nog wel verbaasd en niet begrijpend wat er nou gisteren was gebeurd. Maar we moeten ons erbij neerleggen dat we over land moeten en dat we nog steeds de gelukkigen zijn die zomaar 7 maanden op reis zijn. Wat meer opgewekt gaan we naar de overbuurman, die van die heerlijke ontbijtjes kan klaarmaken. We bestellen een kaaspannenkoek en eten ons het nieuwe avontuur in. We verblijven hier gewoon lekker nog een dagje en gaan overmorgen weer door. We zoeken goede hotels, het liefst met een zwembad. Dit hotel (Hotel Patty) is voor nu even goed genoeg en verlaten alleen het hok als het nodig is. We lopen met alles ver achter, betreft e-mail, verhalen schrijven, tv kijken, boek lezen, relaxen enz. We hebben nog wel wat geld te storten naar Peru, de bijdrage die we zouden geven aan een project. We wilden geld overmaken naar een persoon maar die heeft geen bankrekening en geld in een enveloppe doen en opsturen durven we niet. Via West-Union kan het wel, voordat wij een W-U op onze reis hadden gevonden viel ook nog mee. Voordat we Roatan binnen kwamen hadden we er een gezien, we dachten dat doen we wel als we klaar zijn met de studie. Nu zijn we klaar met de studie en in Copan zit een W-U, dus regelen. Wij hebben nog euro's, dus willen dit hele bedrag opsturen naar Peru. Voor deze transactie heeft u wel een paspoort nodig, wij paspoort halen. U kunt geen euro's sturen wel dollars of Lempira's. Kunt u deze wisselen dan? Nee, dat kunnen wij niet, wel dat hotel, wij naar het hotel. Sorry maar wij wisselen niet, wel dat hotel! Wij naar dat hotel, de koers zakt enorm en dan moeten ze in Peru ook weer wisselen, zonde van het geld maar goed, het moet nu wel eens geregeld worden. Wij terug naar W-U en alles kon worden geregeld, het kost wel 36,00 dollar, dat kan er ook wel bij. Na een hoop vijven en zessen (en geen minuten) is alles geregeld. Voldaan gaan we door en eindelijk is er een kleine schuld afgelost. Ilja moest ook nog naar de kapper in deze dagen. Haar haar werd wel erg lang, haar lokken zijn zo lang geworden, ze lijkt wel Elvis. De dame was iemand anders aan het helpen en ze deed het goed, voor zover wij dat kunnen zien. Ilja gaat zitten en haar haar word goed geknipt. Mijn haar is nog steeds niet helemaal in model (in Belize is mijn haar verknipt en na 2 dagen iets bijgeknipt), Ilja vraagt de dame of ze ook mannen knipt. Dat doet ze dus, daar zit ik dan voor de 3e keer in 1 maand met een bloempot op mijn hoofd. Het was nog zo kort dat alleen de zijkanten worden geschoren en wat denk je? Er zit weer model in, de verknipte stukken zijn eruit. Trots loop ik naar buiten en ook Elvis left the Building (Ilja) daar lopen wij dan. Iedereen die ons complimenten geeft over ons haar en wij lopen dankend richting ons hotel. Voor de 2e keer hier in Copan, weten we wel een beetje onze eet tentjes en komen daar als vaste klanten binnen. Wij drinken onze zorgen weg met Jus'd'orange en genieten van ons verblijf hier op Copan Ruïnes. Maar we moeten verder want we hebben ons hotels met zwembaden beloofd, we kopen bus tickets voor morgen om verder te gaan naar Lake Titlan. Tenslotte hebben we nog wat reis dagen nodig om in Mexico city te komen.

25 en 26 mei 2011:Ilja: 'terug in Panachajel' Vandaag om 06.00 uur weer klaar staan om te vertrekken. Dag hotel Patty en nu voorgoed. Het plan is om vandaag een flinke reis te maken, via Antigua direct door weer naar panajachel, als het lukt natuurlijk. Na een reis van 6 uur

komen we lichtelijk vermoeid aan in Antigua. We worden afgezet bij een klein reisburootje vanwaar we direct door kunnen reizen naar Panajachel. Althans we kunnen even toiletteren en er zit een bakker om de hoek voor de broodnodige maagvulling. Het is een komen en gaan in het kleine reisburootje en de wachttijd wordt opgevuld met gesprekjes met Engelsen, Australiers etc. Een uurtje later zitten we in minibus 2. Deze keer is het maar 3 uur reizen en om een uur of 4 komen we aan in Panajachel, lake Atitlan. We hebben ons voorgenomen om lekker te relaxen dus een hotel met zwembad uitgekozen. Deja vu voor de 2e keer. Onze kamer is riant en kijkt uit op het zwembad, hier kunnen we ons wel vermaken dacht ik zo. We gaan even wat cash pinnen en bij terugkomst blijkt er een grote groep Nederlanders omsingeld te zijn door Guatemalezen die hen allerhande koopwaar proberen te slijten. We maken een praatje en het blijkt een groep bouwers te zijn die hier vrijwilligerswerk doen voor een dag of 10. He he weer even Nederlands praten, lekker hoor, het zijn ook nog eens gezellige brabo's. Helaas moeten ze met z'n allen weer even weg, dus het gesprek duurde niet lang. Het restaurant bij ons hotel is van Italiaanse origine en proberen we maar eens uit voor de verandering. Geen slechte keuze blijkt achteraf. Met een glas vino en een overheerlijke pasta en filet mignon achter de kiezen zoeken we onze kamer op om de achterkant van onze ogen te gaan inspecteren. De dag erna hebben we eigenlijk niet heel veel bijzonders gedaan, we hebben het zwembad uitgebreid bezocht, boeken gelezen, souvenirs gekocht, lekker gegeten, gedronken etc. Met andere woorden gewoon ordinair vakantie gevierd. Helaas voor jullie dus geen enorm spannende verhalen deze keer.

27 mei 2011 Remco: (Mexico gaan we het redden, of is het echt niet voor ons weggelegd?) Het is de bedoeling dat we vandaag naar Mexico gaan, voor de 2e keer. We hadden een maand gepland om naar Mexico te gaan, dat was het 1e plan 6 maanden geleden. Maar ja er zijn zoveel andere dingen tussen gekomen, waarvan het behalen van ons IDC 2 weken van het land heeft gekost. Soms vragen wij ons af, mogen we wel naar Mexico, misschien gebeurt er wel iets. Of misschien had er wel iets gebeurd als we hier een maand hadden gebleven. Vandaag gaan we het voor de verandering maar weer eens proberen. We vertrekken om 06.30uur, wij staan klaar om 06.30uur en de chauffeur komt pas om 07.00uur, daarna moeten we ook nog eens 15 minuten wachten op iemand dus vertrekken we pas 07.15uur. We krijgen zoals beloofd een ontbijtje, bestaande uit een boterham, jus'd' Orange en een koekje. Flink ontbijt voor 9 uur rijden. Later de rit wordt ons een pauze gegund van 20 minuten. Niemand neemt echt actie en wacht netjes in de bus. We zijn nu maar met 5 man in de bus. Even babbelen met de chauffeur, Vamos? (laten we gaan), nee we wachten op 6 personen, weer wachten. Na een half uur worden de andere 6 gedropt door een andere minibus. Zo rijden we met 11 man naar de grens van Guatemala, na 15 minuten staat iedereen weer buiten. Voordat je de grens overgang ingaat, heb je kramen, winkels en wandelende marktlui die allemaal spullen proberen te slijten. De straat is zeker een km lang en dan heb je ook nog de zijstraten. Bij de grens worden we naar een andere bus geloosd, die een stuk groter is en de stoelen een stuk beter. Nu Mexico in, wat gaan we bij de grens krijgen, wel of niet. Ja hoor, we worden vriendelijk ontvangen en mogen de grens passeren. Zo rijden we Mexico in en merken dat het gelijk een stuk droger is, de landschappen zijn geel en dor. De tuinen zijn ook bedekt met losse stenen. De wegen daarentegen zijn perfect, we rijden 100 op bepaalde plekken, in Guatemala soms niet harder dan 60km per uur. Ook zien we dat alles er beter uitziet, de huizen zijn netjes

afgewerkt en tussen de straten zien we mooie perken bekleed met planten en groen spul. We komen ook weer hogere gebouwen tegen, van soms wel 10 etages hoog. We rijden 3 uur om in San Cristobal te komen. In het boek staat dat dit een van de leukere stadjes is van Mexico. In een oogopslag lijken al dit soort dorpjes erg op elkaar. Alle dorpen hebben een Plaza de Armas, met restaurantjes, een Kathedraal, een bank en op het plein jongens die schoenen poetsen. Dit beeld is door heel zuid en centraal Amerika herkenbaar. De mensen bepalen verder hoe de stad is, na een wandeling komen wij erachter dat de mensen erg aardig en vriendelijk zijn. Geen haat tegen de Gringo's (witte mensen) ze leven hun eigen leven en wij zijn een deel van hun leven. In veel gebieden merk je dat wij de indringers zijn, die met geld lopen te smijten en arrogant rond lopen (dat geldt natuurlijk niet voor Ilja, ik daarentegen....). Het is 17.30uur en we nemen een kopje koffie op de Plaza, het ziet er goed uit deze koffie tent. Het is wel een beetje gezien worden hoor hier, loop ik in mijn korte broek en bekwijlde t-shirt (van het heerlijke ontbijt). Boeien, we zitten niet om gezien te worden, we willen gewoon een kopje, nou gewoon is de koffie niet, het was overheerlijk. Dat was lang geleden, een echt lekker bakkie! Wij besluiten om maar iets te eten en vinden een gezellig Mexicaans restaurant. We hebben besloten om echt Mexicaans te gaan eten. Ik bestel een Champignonsoep en dikke steak. Nee hoor, wel de soep, maar als hoofdgerecht een kaasfondue met champignons en een gehakt achtig iets, afgewerkt met taco's en saus. Het was machtig en lekker. Wij dachten dat Mexico net zo duur zou zijn als in Argentinië. Nou dat was dus niet zo, de prijs is vergelijkbaar met Honduras. Na het eten is het nog licht, we wandelen nog even de straatjes door en het is een gezellige stad. Leuke winkels overal en gezellige bars en restaurants. We komen weer terug in ons hotel, die netjes en schoon is, ook de prijs is goed. Het is er wel erg gehorig, zeker als er mensen thuis komen vanuit de bar, moet het hele hotel het weten.{jcomments on}